

XARXES

Montserrat Sastre
1995

avinguda de la Indústria

És un record a l'època que el Walden-7, estava envoltat de xarxes de protecció, tot just abans de la seva rehabilitació. L'obra d'aquesta artista representa unes xarxes, mitjançant malles metàl·liques i barres de ferro -que es van utilitzar durant les obres de reforma de l'edifici-. L'estructura, en blanc i blau, acaba convergint en una emotiva dedicatòria a terra que emergeix de la gespa.

L'artista

Estil abstracte i figuratiu. Finalitza la seva formació artística l'any 1968. Fixa el seu estudi a Sant Just Desvern, l'any 1971, quan realitza la primera exposició individual a l'Estudi d'Art de Ràdio Barcelona. Dirigeix l'Escola de Ceràmica d'Esplugues de Llobregat i ha estat guardonada amb diversos premis com la 2^a. Biennal del Futbol Club Barcelona.

5 x 5 x 5

Carme Malaret
1998

plaça de la Pau

L'autora va trobar una font d'inspiració en les mides 5 x 5 x 5, que componen l'espai ideal, l'utòpic habitatge, segons l'arquitecte Cerdà. Aquestes també són les mides bàsiques de l'estructura del Walden-7. Partint del 5 x 5 x 5 però fugint d'una figura tancada, Carme Malaret crea un cub format per quatre columnes que, unides mentalment, donen lloc al cub virtual. La instal·lació està pensada com un fòrum obert a la participació: hi ha espai per seure a les columnes i al terra hi ha dibuixat un laberint per al divertiment dels infants. El laberint simbolitza el difícil procés de consolidació de la zona Walden i cada columna té un significat: el territori -Sant Just Desvern-, els vestigis -l'antiga fàbrica de ciment Sanson-, l'experimentació -el Walden-7-, i la consolidació -l'Illa Walden-.

L'artista

Ceramista. Es va llicenciar en Biologia per la Universitat de Barcelona i en Belles Arts també per la UB, on també va cursar el Doctorat en Escultura. A la Llotja, va obtenir el títol de "Mestre Artesa de Ceràmica", i també va estudiar a l'escola Municipal Robert Brillas. Va començar a exposar individualment el 1987 i ha assistit a fires internacionals a Quebec, Bolònia o París. Participa en el "New Art" a Barcelona.

ESTRÈS

Quim Lluís
1995

carrer Salvador Espriu

L'obra és un conte rodó. Què són? Es tracta de cròniques de la realitat manifestades a per traços i pinzellades. Així defineix l'artista aquest tipus d'obra. En aquest cas, exposa una temàtica de rabiosa vigència: l'estrès a que està sotmès la societat. Compta amb tres volums: 1 cilindre nounat que emergeix del terra i està lleugerament inclinat; un segon cilindre adolescent, un conjunt de formes geomètriques que formen una figura antropomòrfica, que mira el que té al costat i intenta fugir corrent; i finalment, un cilindre adult, de 8 metres d'alçada, giratori i amb unes pintures al·legòriques, que mostren la seva angoixa per l'estrès. Utilitza els colors ocres de l'edifici Walden-7. Està obert a la participació de la societat, perquè una part del cilindre està sense pintar perquè sigui completat per la ciutadania.

L'artista

Escultor, pintor i muralista. Es forma a l'escola Llotja i compagina els seus estudis amb l'ofici de joier. Ingressa al Reial Cercle Artístic de Barcelona es gradua en Procediments pictòrics i murals de l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics de Barcelona. És autor de murals per a empreses, habitatges i altres edificis. Ha exposat la seva obra, a més de Sant Just Desvern, a Barcelona, Tarragona, Lleida, Castelló, Jaén o Alemanya. Ha obtingut diverses premis de pintura.

FRIS CERÀMIC DEL PARADOR

Josep Guinovart i Xavier Modolell i Lluch
1965

plaça del Parador

Obra conjunta dels dos artistes que van conèixer-se en les tertúlies del Cercle Artístic de Barcelona. Xavier Modolell li va proposar a Josep Guinovart participar en el projecte d'un fris ceràmic per a un edifici nou, el del Parador, on s'hi instal·laria la Biblioteca Municipal i altres serveis culturals i lúdics. Era l'any 1965.

Josep Guinovart es va encarregar de la part artística: va treballar sobre un petit esquema de formes abstractes i de colors foscos, blaus i marrons. Xavier Modolell va ocupar-se de la part tècnica i material: el fris ceràmic devia coure's a temperatura molt alta: d'aquí el seu bon estat de conservació actual.

Els artistes

Josep Guinovart comença a treballar com a pintor de parets en el taller familiar. A principis dels 40 comença a formar-se a la Llotja, i amplia els estudis a París. Contacta amb Dau al Set i el 1955 funda el Grup Taüll amb Aleu, Cuixart, Muxart, Tàpies i Tharrats. Ha treballat en tots els medis i s'ha dedicat especialment a l'experimentació de materials. Ha exposat a museus i galeries de Barcelona, Espanya, Mèxic, Cuba o Estats Units i ha participat en col·lectives de tot el món. Obres seves formen part del fons de museus com el Guggenheim de Nova York, el MACBA, el Moma de NY o Bellas Artes de Bilbao. Guardonat amb el Premi Nacional d'Arts Plàstiques. Xavier Modolell i Lluch (1917-1986) va ser escultor autodidacta. S'integrà al grup Lais i exposà a Barcelona i Madrid. A més de ser l'autor del monolit a Fernando Leuthard, també va fer la mascareta mortuòria de Daniel Cardona, el bust d'Enric Morera i el de J.A. Clavé. Veí molt actiu del municipi, va ser durant alguns anys, president de l'Orfeó Enric Morera de l'Ateneu.

ENRIC MORERA

Rafael Solanich

1965

plaça Enric Morera

És l'homenatge al gran mestre català Enric Morera, que dona nom a l'Orfeó. L'any del centenari del seu naixement (1865-1942), l'Orfeó celebra l'efemèride amb una sèrie d'actes en la seva memòria. Entre ells, la inauguració d'un monòlit amb una terracota de l'artista Rafael Solanich -a qui unia una gran amistat amb el mestre Antoni Coll, personatge clau de l'entitat en aquells anys-. La plaça on s'instal·la pren el nom d'Enric Morera. L'obra representa un àngel que toca l'aliró, i està feta en terracota.

L'artista

Rafael Solanich va ser un prolífic escultor català, relacionat amb Sant Just Desvern a través de la seva relació amb Antoni Coll. Va exposar la seva obra a diferents galeries catalanes i va ser membre actiu de la FAD, la Fundació de les Arts Decoratives.

IMATGE DEL SAGRAT COR

Xavier Modolell i Lluch

1944

plaça del Sagrat Cor

6

La imatge està en un templet sobre el dipòsit d'aigua potable que abastava les cases de la urbanització promoguda per Gaspar Modolell i Jané i projectada per l'arquitecte Josep Alemany. La imatge del Sagrat Cor que hi havia inicialment va ser destruïda durant els incidents revolucionaris del 18 de juliol de 1936. L'any 1944 fou reposada i beneïda. Xavier Modolell, fill del promotor de la urbanització, va ser-ne l'autor.

L'artista

Xavier Modolell i Lluch (1917-1986) va ser escultor autodidacta. S'integrà al grup Lais i exposà a Barcelona i Madrid. A més de ser l'autor del monòlit a Fernando Leuthard, també va fer la mascareta mortuòria de Daniel Cardona, el bust d'Enric Morera i el de J.A. Clavé. Veí molt actiu del municipi, va ser durant alguns anys, president de l'Orfeó Enric Morera de l'Ateneu.

VERN, ESCULTURA AL MIL·LENARI

Montserrat Sastre
1989

Parc de Les Monges

7

És un homenatge als 1000 anys d'història de Sant Just Desvern complerts el 1989. L'autora pren com a referència característica i perenne del municipi el vern; creu que les persones, el paisatge o la població va canviant amb el temps, però que els verns sempre s'han deixat sentir al llarg de la història del municipi. L'escultura és abstracta i intenta recollir, amb la figura de l'arbre, 1000 anys d'història del municipi. L'original, en fusta i en petites dimensions, va ser reproduït per ser exposat al parc en bronze. L'obra es va inaugurar amb la creació del Parc.

L'artista

Estil abstracte i figuratiu. Finalitza la seva formació artística l'any 1968. Fixa el seu estudi a Sant Just Desvern, l'any 1971, quan realitza la primera exposició individual a l'Estudi d'Art de Ràdio Barcelona. Dirigeix l'Escola de Ceràmica d'Esplugues de Llobregat i ha estat guardonada amb diversos premis com la 2a Biennial del Futbol Club Barcelona.

CREU DEL PEDRÓ

1940

carrer Can Freixes amb carrer Canigó

La creu recorda els orígens de l'indret, en la confluència del carrer de Can Freixes i el carrer Canigó, que disposa de vistes privilegiades. Des d'aquest punt, els sacerdots beneïen el municipi. El nom de l'indret, doncs, prové del pilar, taula o pedró sobre el qual estava situada la creu originària de pedra on tenien lloc les benediccions. La creu antiga, de pedra, va ser destruïda el 1936 i substituïda per una de ferro forjat el 1940. La van forjar als tallers Trullén.

MONÒLIT A MONTFALCONE

1976

plaça Montfalcone

Es tracta d'una àncora, recollida de les drassanes de Montfalcone, i és un record de l'amistat que uneix l'Orfeó Enric Morera i el Cor Ermes de Grion, de la població italiana. La relació que s'estableix entre les dues entitats neix el 1965 en el Concurs Internacional Guido d'Arezzo, a la Toscana italiana, i culmina amb els actes per celebrar el 25è aniversari de la fundació de l'Orfeó, durant la Festa Major de 1976. És quan es col·loca el monòlit i s'inaugura la nova plaça de Montfalcone. S'hi ubica l'ofrena del Cor Ermes de Grion: una àncora, com símbol de la ciutat italiana banyada per les aigües de l'Adriàtic i on molts dels seus habitants vivien de les drassanes que patrocinaven al Cor.

CATALUNYA, HOMENATGE A L'11 DE SETEMBRE

Concepció Gómez Bori
1990

avinguda de l'11 de setembre

L'escultura és un homenatge a la Diada Nacional de Catalunya, una obra clàssica i metafòrica on la dona simbolitza un país que no oblidia el passat però que, al mateix temps, avança amb decisió cap al futur. L'autora presenta a una Catalunya forta, altiva i rabiosa -així ho indiquen els seus punys tancats i enrera-, però també serena -segons les faccions del rostre- i amb una clara vocació d'avenç -com indica la seva situació cap a endavant, com si anés a fer un pas endavant-. L'escultura és un dels exemples més fidedignes de l'estil de l'autora: un estil clàssic on destaquen les formes harmonioses i plenes de sensibilitat i basat en la figuració, on el contingut i el simbolisme té molt valor.

L'artista

Es va formar a la Universitat Nova de la UNESCO de Barcelona, especialitzant-se en escultura, a més de l'Escola Industrial de Barcelona i la Llotja. Filla d'un escultor, està molt influenciada per l'obra del gran mestre català Clarà, amic de la família. Ha exposat a Barcelona, Sant Just Desvern, Tarragona, Saragossa, Lleida, la Bretanya francesa i Andorra, a més de crear escultures de petit o gran format a poblacions catalanes. És vicepresidenta de l'Associació d'Escultors de Catalunya creada fa 12 anys.

ALEGRO

Alfonso Mirat
2000

Complex Esportiu Municipal La Bonaigua

L'obra, creada a partir de ferro i fusta vells, representa un home en ple moviment. És una de les tres escultures que conformen una composició escultòricomusical, una espècie de simfonia, que representa el ritme i el moviment de les persones. L'Alegro -el ball- és el moviment més viu i energètic del conjunt en què també hi són l'adagio -el córrer- i l'andante -el caminar-. Els materials utilitzats són la fusta i el ferro. La composició data de l'any 2002, tot i que l'escultura es col·loca dos anys més tard al nou Complex Esportiu Municipal La Bonaigua.

L'artista

Alfonso Mirat és un escultor autodidacta, que no ha rebut formació artística; sí es va formar i treballar en el camp audiovisual i en la construcció. Es considera constructor -en aquest cas d'escultures- i aprèn del contacte amb la gent. La seva creativitat va trobar sortida l'any 1992, quan l'escultura deixa de ser un hobby per convertir-se en la seva principal activitat. Aquest any mostra per primer cop, en una exposició col·lectiva a Menorca, la seva obra. Des d'aleshores ha exposat a ciutats de tot Espanya.

00

MONÒLIT A FERNANDO LEUTHARD

Xavier Modolell i Lluch
1981

Complex Esportiu Municipal La Bonaigua

Homenatge a Fernando Leuthard, un actiu veí del municipi d'origen suís que va dedicar bona part de la seva vida a promocionar l'esport local. Es va col·locar amb motiu del primer memorial a Leuthard, un any després de la seva mort. És un monòlit, amb pedra de Sant Vicenç de Castellet i un medalló. L'obra és de Xavier Modolell i Lluch, amic personal de l'homenatjat.

L'artista

Xavier Modolell i Lluch (1917-1986) va ser escultor autodidacta. S'integrà al grup Lais i exposà a Barcelona i Madrid. A més de ser l'autor del monòlit a Fernando Leuthard, també va fer la mascareta mortuòria de Daniel Cardona, el bust d'Enric Morera i el de J.A. Clavé. Veí molt actiu del municipi, va ser durant alguns anys, president de l'Orfeó Enric Morera de l'Ateneu.

12

LA LLEGENDA NEGRA

Jordi Torras
1996

Parc de Can Ginestar

Simbolitza un drac universal, no adscrit a cap cultura. La figura té connotacions positives a altres cultures, mentre a Catalunya se li dóna un sentit fosc i perillós amb motiu de la llegenda de Sant Jordi: d'aquí el títol de l'obra. L'obra està feta amb pedra negra que aporta al drac aquest caràcter llegendari. El procés de realització de l'obra va ser absolutament experimental i improvisat: l'autor (que treballa molt els materials i les tècniques) va modelar la figura només amb la tècnica del disc de tall.

L'artista

Escultor. Llicenciat per la Universitat de Belles Arts de Barcelona. Actualment exerceix de mestre al Taller del Departament d'Escultura en aquesta mateixa facultat de la Universitat de Barcelona. Ha participat en diversos simpòsiums internacionals a Itàlia i ha exposat, a més de Sant Just Desvern, a Barcelona, Sabadell o Alella. Formant part de col·lectives, la seva obra s'ha mostrat també a França i Itàlia.

CREU A LES VÍCTIMES DE LA GUERRA CIVIL

1974

plaça Verdaguer

És un monument-homenatge a totes les víctimes de la Guerra Civil Espanyola (1936-1939). Va substituir el monument a "los Caídos por Dios y por España" que hi va haver durant la dictadura. La creu es va col·locar el 1974, en un període d'obertura, després de 40 anys de franquisme, que va desembocar mesos després en una gran l'explosió democràtica.